

KERUB, tjerúb, m. 3. (hebr. ord. som egentl. betyder: flygande underdjur med menniskoansigte) Engal af andra kören, första hierarkien. [Che —.]

KESA, tjësa, v. n. 1. (om boskap) Lustigt hoppa och springa omkring. — *Kesande*, n. 4.

KESMAGE, m. 2. pl. — *magar*. Se *Löpe*.

KETA, tjëta, v. n. 1. (pop.) Se *Sagga*. — *Ketande*, n. 4.

KETTA, tjä'tta, v. n. 1. (fabr.) Varpa garn till väf.

KETTE, tjä'tte, m. 2. pl. *kettlar*. Se *Kalkette*.

KETTE, tjä'tte, m. sing. (t. *Kelle*) Se *Varp*, *Ränning*. — *Ss. Keltgarn*.

KETTEL, tjä't'u'l, se *Kittel*.

KETTING, tjä'ttinng, m. 2. Se *Ankarketting*.

KETTSKÄRNING, tjä'ttschä'rning, f. 2. (väf.) Se *Varpning*.

KHAN, kån, m. 3. *Tatarisk furste*.

KIBITKA, kibi'ttka, f. 4. Ett slags sämre ryskt åkdon.

KID, tji'd, n. 5. Se *Kidling*.

KIDLA, tji'dla, eller vanligare: tji'lla, v. n. 4. (om getter) Föda.

KIDLING, (uttalas vanligen: tji'lling) m. 2. (af *Kid*) Ung get. — *Ss. K-skin*.

KIES, se *Kis*.

KIF, n. sing. Tvistande, missämja. *Komma i k. med hvarandra*.

KIFVA, v. n. o. **KIFVAS**, v. d. 1. Träta, tvista. *K-ver icke med hvarandra på vägen*.

KIKA, v. n. 1. I. (fam.) Med spända blickar se på ett föremål. *K. på någon*. — *Syn*. Se *Se*. — *Kikande*, n. 4.

KIKA, v. n. 1. II. Häftigt hämta efter andan.

KIKARE, m. 5. Synglas, som har den egenkapen att närma aflägsna föremål till ögat, så att de synas större och klarare, än med blotta ögat. (Fig. fam.) *Hafva något i k-n*, hafva något i syfte, tänka på något förehafvande.

KIKHOSTA, f. 1. Epidemisk, farlig barnsjukdom, bestående i ett slags egen, konvulsivisk hosta.

KIKNÄ, v. n. 1. Af skrott eller hosta förlora andan. *K. af skrott*. — *Kiknande*, n. 4.

KIKÄRT, tji'kärrt, f. 3. (lat. *Cicer*) 1) Ett slags små ärter, som växa i de södra länderna. — 2) Sjelfva växten. *Cicer arietinum*.

KIL, m. 2. 1) Viggformigt stycke af trä eller jern, som begagnas vid klyfning af trä eller sten. — 2) Liten spetsvinklig lapp, som isys på klädesplagg emellan hufvudstyckena. — 3) Se *Svickla*. — 4) Se *Nokil*. — *Ss. K-formig, -lik*.

KILA, v. a. 1. I. Drifva in en kil i något. *K. i'n*, indrifva en kil. *K. fäst*, medelst kilars indrifvande fästa. *K. under*, drifva kil eller kilar inunder. — *Kilande*, n. 4.

KILA, v. n. 1. II. (fam.) Springa mycket fort. *K. af, bort, i'n, út*.

KILBEN, n. 5. (anat.) Ben, som bildar en del af hufvudskälens botten.

KILLA, **KILLING**, se *Kidla*, *Kidling*.

KILLE, tji'lle, m. 2. pl. — *killar*. (fam.) 1) Skämtsam benämning på Arlekin i en cambiolek. — 2) Benämning på spelet Vobesser eller Enkorts Cambio.

KILNING, f. 2. Handlingen, då man kilar (I.).

KIM, m. 2. pl. *kimmar*. Benämning på hvardera af de långa, smala trästycken, som utgöra sidorna af ett laggekärl. Kallas i plur. äfv. Stäfver.

KIMMA, v. n. 1. (pop.) Se *Klämta*. — *Kimmande*, n. 4.

KIMRÖK, m. sing. (t. *Kienruss*) Ett slags svart färg, bestående af ett med några oljedelar genomträngd löst kol, som vinnes genom långsam förbränning af hartsrikt trä. — *Ss. K-sbränneri, -sbränning, -shytta*.

KIMRÖKSBÖSSA, f. 4. 1) Helt litet, aflängt laggekärl, hvarti kimrök inpackas och försäljes. — 2) Sådant kärl, fylldt med kimrök.

KINA, tji'na, f. sing. Den till medicinskt bruk nyttiga barken af Kinaträdet. Jfr. d. o. — Kallas äfv. *Chinchina*. [China.]

KINABARK, m. sing. Se *Kina*.

KINAPULVER, n. 5. Pulveriserad kinabark.

KINAROT, f. sing. Roten af trädet *Smilax* China i Persien, Kina, m. fl.

KINATRÄD, n. 5. Ett träslag i Perus skogar, som lemnar den i medicinen mycket brukade Kinabarken eller Kinan. *Cinchona*. Deraf finnas tre arter: *Cinchona cordifolia*, som lemnar gul kina, äfven kallad *Kungskina*, hvilken mest användes; *Cinchona glandulifera*, som lemnar grå Kina, och *Cinchona oblongifolia*, hvaraf fås röd Kina.

KINASYRA, f. 4. (kem.) Ett slags växtsyra, som förekommer i åtskilliga arter kinabark.

KIND, f. 3. Den del på ömse sidor af en människas ansigte, som är emellan tinningen, ögat, näsan, hakan, underkäften och örat. *Slå någon på k-en*. *Tårarne runno ned öfver k-erna*.

KINDBACKE, m. 2. pl. — *backar*. 1) Se *Käkben*. — 2) (skepp.) *K-ar*, knäformiga trästycken, som, fastspikade på ömse sidor af en mast, tjena till underlag för sälningarna.

KINDBEN, n. 5. Bågligt ben utanpå öfra käkbenet.

KINDBÅGE, m. 2. pl. — *bågar*. Se *Käkben*.

KINDGROP, f. 2. Liten fördjupning, lik en grop, i kinderna på somliga människor.

KINDKED, f. 3. ell. **KINDKEDJA**, f. 4. Liten jernkedja, som å ömse sidor af hästens hufvud förenar betslet med mунlaget.

KINDPUST, m. 2. (bibl.) Slag på kinden.

KINDPUSTA, v. a. 1. (bibl.) Gifva kindpustar.

KINDPÅSE, m. 2. pl. — *påsar*. (nat. hist.) Ett slags pung, som vissa djur, t. ex. hamstern och några aparter, hafva på inre sidan af käftarna, och hvarti de understundom fortskaffa samlade förräder.

KINDREM, f. 2. pl. — *remmar*. Rem, som går ned öfver kinden, t. ex. på en tschakå, en mössa.

KINDSKÄGG, n. 5. Se *Polisonger*.

KINDTÄND, f. 3. pl. — *tänder*. Se *Oxel-tand*.

KINK, n. sing. (skepp.; t. *Kink*) Rundvridning eller öga på ett för hårdt slaget tåg.

KINK, n. sing. (fam.) Se *Kinkande*.

KINKA, v. n. 4. (fam.) Beklaga sig, knota öfver småsaker; vara öfverdrifvet grannlaga, ömtålig; ordentlig.

KINKANDE, n. 4. Omständigheten att man kinkar, är kinkig.

KINKBLÅSA, f. 4. (fam.) En, som ständigt kinkar.

KINKENJES, tji'ngk'n-jës, m. sing. (pop.) Se *Kinkblåsa*. — Ordet är sannolikt en förvridning af *Kindchen Jesu!* hvilket uttryck af Tyskarna fordrom mycket brukades, då de beklagade sig.